

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/46/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124372679
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6124372679.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. H. XXXX/XX, I., zast. JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom Štefánikova 14, Bratislava, IČO: 30 850 436, proti žalovanej: A. J. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. H. XXXX/XX, I., zast. JUDr. Romanom Henčelom, advokátom so sídlom v Prievidzi, G. Švéniho 8, IČO: 51 007 746, o zaplatenie 133,33 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu i žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 27. marca 2025, č. k. 5C/6/2025-128, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. **potvrdzuje.**
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. o trovách prvoinštančného konania **mení tak, že žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.**
- III. Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 133,32 eur s 5,5 % ročným úrokom z omeškania od 10.12.2024 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78,12 %.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia 133,33 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody. V žalobe uviedol, že náhrada škody predstavuje vynaložené náklady v súvislosti s cestou do miesta bydliska maloletého dieťaťa a späť dňa 03.09.2022, kde sa mal realizovať jeho styk s maloletým na základe súdneho rozhodnutia. Tento styk však podľa žalobcu žalovaná zmarila a zodpovedá preto za škodu, ktorá tým žalobcovi vznikla vo forme cestovných nákladov.

3. Na základe výsledkov dokazovania a právneho posúdenia podľa ust. § 415 a § 420 ods. 1 a 2 OZ súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu na náhradu škody je daný, a preto žalobe vyhovel, s výnimkou 0,01 eur na istine z dôvodu nesprávneho zaokrúhľovania a časti úroku z omeškania. Súd prvej inštancie prijal záver, že žalovaná zavinene zmarila stretnutie maloletého syna s otcom. Bez relevantného objektívneho dôvodu totiž syna na stretnutie s otcom nepripravila a stretnutie mu neumožnila. Žalovaná svojím správaním podľa súdu prvej inštancie priamo porušila povinnosť uloženú jej vykonateľným rozhodnutím súdu, teda žalovaná zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Škoda žalobcu v podobe vzniknutých nákladov na prepravu vznikla

podľa súdu prvej inštancie v priamej príčinnej súvislosti s jeho cestou z miesta jeho bydliska na miesto stretnutia sa so synom určené vykonateľným rozhodnutím súdu.

4. Náhradu trov konania súd prvej inštancie žalobcovi priznal podľa pomeru úspechu vo veci, v rámci ktorého zohľadnil aj úrok z omeškania vyčíslený ku dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie.

5. Proti výrokom I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uviedla, že neumožnila stretnutie žalobcu s maloletým preto, že žalobca žiadal odovzdať maloletého v rozpore s vykonateľným rozhodnutím, pretože to upravuje styk bez prespatia, ale žalobca žiadal odovzdať maloletého hodinu vopred a s tým, že maloletý u neho prespí. To žalobca odôvodňoval odporučením OS BA IV. v konaní o rozvod manželstva. Požiadavka žalobcu o odovzdanie maloletého v rozpore s vykonateľným rozhodnutím podľa žalobkyne vylučuje, že by z jej strany bola porušená povinnosť zakladajúca nárok žalobcu na náhradu škody. Napadnuté rozhodnutie podľa žalovanej nesprávne pripisuje dôvody neuskutočnenia styku len na ťarchu žalovanej, ale dôvodom neuskutočnenia styku je aj odmietavá reakcia maloletého vyvolaná správaním žalobcu.

6. Žalovaná ďalej namietala vyčíslenie cestovných nákladov žalobcu, keďže použité vozidlo má žalobca vo výpožičke, teda bezplatne. Žalovaná poukázala aj na to, že vozidlo použité žalobcom bolo v BSM strán sporu, žalobca ho bez súhlasu žalovanej previedol na tretiu osobu, a teraz si ho od nej bezodplatne požičiava. To žalovaná považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. V súvislosti s výdavkami žalovaného na vozidlo namietala žalovaná aj čestné vyhlásenie súčasného vlastníka vozidla, ktoré podľa nej nie je spôsobilé preukázať, že žalobca znáša náklady na vozidlo.

7. Napokon žalovaná uviedla, že jej manželstvo so žalovaným stále trvá a výdavky žalovaného na cestu boli preto hradené zo spoločných prostriedkov. V dôsledku toho sa podľa žalovanej nejedná o škodu na výlučnom majetku žalobcu a neprichádza do úvahy náhrada zo strany žalovanej. V dôsledku nesprávneho rozhodnutia vo veci namietala žalovaná aj nesprávnosť rozhodnutia o trovách konania.

8. Odvolanie proti rozsudku podal aj žalobca, a to do výroku III. o trovách konania. Nesúhlasil so zohľadnením neúspechu v časti úroku z omeškania a s poukazom na rozhodovaciu prax v obdobných sporoch žalobcu žiadal vo výroku o trovách konania rozhodnutie zmeniť a priznať nárok na ich náhradu v plnom rozsahu, keďže ohľadom istiny bol v konaní plne úspešný.

9. Vo vyjadreniach k odvolaniam strany sporu s odvolaním protistrany nesúhlasili a zotrvali na svojich predchádzajúcich stanoviskách.

10. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti, teda vo vyhovujúcom výroku I. potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP a vo výroku III. zmeniť podľa § 388 CSP.

11. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

12. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

13. V preskúmvanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal náhrady škody od žalovanej, ktorá mu vznikla zmareným stykom s maloletým dieťaťom, keď napriek tomu, že dňa 03.09.2022 pricestoval do miesta bydliska dieťaťa, kde si ho mal prevziať, žalovaná mu styk s maloletým neumožnila, dieťa na styk nepripravila tak, aby bol styk zrealizovaný v zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia. Žalovaná namietala správnosť právneho posúdenia zodpovednosti za škodu a mala za to, že neboli správne posúdené predpoklady vzniku jej zodpovednosti za škodu, a to zavinenie a protiprávny úkon (konanie), keď súdom nariadený styk žalobcu s maloletým sa neuskutočnil dňa 03.09.2022 preto, že žalobca požadoval odovzdať maloletého na stretnutie už o 9.00 hod., namiesto vykonateľným rozhodnutím určeného času 10.00 hod. a súčasne žiadal odovzdať maloletého na prespatie do nasledujúceho dňa, čo taktiež nebolo v súlade s vykonateľným rozhodnutím o úprave styku.

14. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovanej odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Z vykonaného dokazovania bolo súdom prvej inštancie zistené, že v predmetnom čase existovalo vykonateľné rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, a to rozsudok zo dňa 23.6.2022 č. k. 19CoP/20/2022-2736, ktorým bol styk žalobcu s maloletým B. C. upravený počas každého nepárneho týždňa bez prítomnosti matky vždy v sobotu v čase od 10.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu v čase od 9.00 hod. do 18.00 hod. s tým, že matka je povinná dieťa na styk s otcom pripraviť a odovzdať ho otcovi v stanovenom čase pred vchodom do budovy K. E. I., nachádzajúceho sa na L. námestí v I., kde jej ho otec v stanovenom čase odovzdá.

15. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná skutočne nebola povinná odovzdať maloletého žalobcovi v sobotu už o 9.00 hod. a tiež nebola povinná odovzdať mu maloletého na prespanie (napr. s oblečením a hygienickými potrebami s tým súvisiacimi), teda tak, ako žalobca žiadal. To však neznamená, že nebola povinná odovzdať maloletého žalobcovi v sobotu o 10.00 hod. a pripraveného na osem hodím trvajúce stretnutie s otcom. Tejto povinnosti uloženej žalovanej vykonateľným rozhodnutím opatrovanského súdu ju nezbavila žiadosť otca na odlišnú formu stretnutia. Skutočnosť, že veriteľ požaduje splnenie povinnosti voči dlžníkovi v širšom rozsahu, než na ktoré má nárok podľa vykonateľného rozhodnutia, nezbavuje dlžníka povinnosti plniť v užšom rozsahu vyplývajúcom z daného rozhodnutia. Pre opačný záver nenachádza odvolací súd oporu v práve a ani žalovaná žiadnym právnym základom uvedeného prístupu neargumentuje. Aj pri požiadavke otca na stretnutie s maloletým nad rámec jeho oprávnenia tak bola žalovaná povinná maloletého na styk pripraviť a otcovi odovzdať v rozsahu podľa vykonateľného rozhodnutia. Tým by svoju povinnosť vyplývajúcu z vykonateľného rozhodnutia splnila a bolo by následne na žalobcovi, aby on splnil svoju povinnosť a maloletého v sobotu o 18.00 hod. vrátil. Pokiaľ žalovaná svoju povinnosť nesplnila, bol správny záver súdu prvej inštancie, že z jej strany došlo k porušeniu právnej povinnosti. Pokiaľ žalovaná poukazovala tiež na vôľu maloletého, ktorý mal podľa žalovanej styk so žalobcom odmietat', a jeho neodovzdanie považovala za danej situácie za nesúladne s najlepším záujmom maloletého, odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalovanej, že záujem maloletého dieťaťa je kľúčovým kritériom pri rozhodovaní súdu vo veciach maloletých detí, avšak v predmetnom konaní o náhradu škody bolo nevyhnutné vychádzať z toho, že dané kritérium (najlepší záujem maloletého dieťaťa) bolo zohľadnené v konaniach starostlivosti súdu o maloleté dieťa, a pokiaľ bolo v konaní starostlivosti súdu o maloletého istým spôsobom rozhodnuté a rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť, nebolo prípustné, aby súd v konaní o žalobcom uplatnenej náhrade škody súlad so záujmom maloletého nanovo hodnotil alebo prehodnocoval.

16. Žalovaná v odvolaní namietala aj výšku cestovných nákladov, ktoré boli žalobcovi priznané. Argumentovala tým, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, pričom predmetné motorové vozidlo užíval na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021 uzavretej na dobu neurčitú, ktorá je bezodplatným právnym úkonom, a preto žalobcovi nevznikol nárok na paušálnu náhradu cestovných nákladov. Uvedený názor zastával aj odvolací súd a prezentoval ho v rozhodnutí vo veci 17Co/77/2023. Vychádzal z toho, že pri výpožičke vozidla môžu byť nákladmi vypožičiateľa, a teda v tomto prípade úbytkom v majetkovej sfére poškodeného, len výdavky na vozidlo skutočne vynaložené. K inému úbytku v majetkovej sfére vypožičiateľa nedochádza, a pokiaľ vozidlo vráti požičiatelovi opotrebované vo väčšom rozsahu než zodpovedá jeho výdavkom naň, je takéto opotrebenie nad rozsah výdavkov vypožičiateľa úbytkom v majetkovej sfére požičiateľa. Dokonca aj v prípade, že vypožičiatel by odstránil všetko opotrebenie vozidla ním spôsobené ako dôsledok používania vozidla (technické opotrebenie), stále nebude úbytkom v jeho majetkovej sfére pokles ceny vozidla spôsobený bez ohľadu na užívanie vozidla len ako dôsledok plynutia času, tzv. morálne opotrebenie. Uvedené východiská viedli senát odvolacieho súdu vo veci 17Co/77/2023 k záveru, že výpožička vozidla ako bezodplatný právny úkon vylučuje určenie výšky náhrady škody (nezahŕňajúcej výdavky na pohonné hmoty) prostým stotožnením s paušálnou náhradou vypočítanou na základe zák. č. 283/2002 Z. z.

17. Vzhľadom na neskoršiu väčšinovú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu (napr. 5Co/3/2025, 19Co/49/2025, 11Co/12/2025, 8Co/18/2025) upúšťa senát odvolacieho súdu v tejto veci v záujme právnej istoty od svojho skoršieho právneho názoru vyjadreného vo veci 17Co/77/2023. Neskoršia rozhodovacia prax odvolacieho súdu prijala v odkazovaných rozhodnutiach k tejto otázke záver, že bezodplatnosť zmluvy o výpožičke neodporuje, ak si zmluvné strany v súvislosti s opotrebovaním vypožičanej veci dohodli určitú náhradu (uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo/2369/2003).

Neskoršia rozhodovacia prax odvolacieho súdu nepovažovala za prekážku priznania paušálnej náhrady cestovných nákladov ani to, že žalovaný nie je vlastníkom predmetného motorového vozidla, nakoľko podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách vzniká zákonný paušálny nárok na náhrady bez ohľadu na to, či je použité vlastné motorové vozidlo alebo prenajaté (R12/1990). Rozhodnutie súdu prvej inštancie je v súlade s uvedenými právnymi závermi, a preto voči nim smerujúce odvolacie dôvody nie sú naplnené.

18. Rovnako nie je dôvodná odvolacia námietka žalovanej, že vozidlo použité žalobcom bolo v BSM strán sporu, žalobca ho bez súhlasu žalovanej previedol na tretiu osobu, a teraz si ho od nej bezodplatne požičiava. Žalobca tak podľa žalovanej konal v rozpore s dobrými mravmi, čo nemôže požívať právnu ochranu. Žalovanou namietaný prevod vozidla bez jej súhlasu by zakladal neplatnosť takéhoto právneho úkonu v zmysle § 145 ods. 1 OZ. Prostriedkom ochrany proti takémuto konaniu je námietka neplatnosti v zmysle § 40a OZ a nie odopretie právnej ochrany pre nemravnosť, ako sa toho domáha žalovaná.

19. Čo sa týka námietky čestného vyhlásenia súčasného vlastníka vozidla, ktoré podľa nej nie je spôsobilé preukázať, že žalobca znáša náklady na vozidlo, k tejto otázke sa vyjadril odvolací súd v nedávnom rozhodnutí sp. zn. 27Co/64/2025 zo dňa 16.07.2025, v ktorom uviedol: „...nárok na náhradu nákladov za amortizáciu vozidla, by žalobca mal aj bez predloženého čestného prehlásenia, ktoré je v tomto smere irelevantné, nakoľko už z obsahu zmluvy o výpožičke, konkrétne z článku II. bod 5 vyplýva, že žalobca (vypožičiavateľ) je povinný chrániť motorové vozidlo pred poškodením, stratou a zničením, čo pri dlhodobom vypožičovaní motorového vozidla predpokladá aj prevádzkové náklady spojené s udrжанím riadneho technického stavu a mobility motorového vozidla. V okolnostiach posudzovanej veci odvolací súd dodal, že vzhľadom na uzatvorenie zmluvy o výpožičke na dobu neurčitú a vzhľadom na časové obdobie, od kedy žalobca motorové vozidlo užíva, nie je možné predpokladať, že by žalobca ako vypožičiavateľ užíval vozidlo tak dlhé obdobie bez náhrady. V tomto smere ani obrana žalovanej, ktorou napáda formu právneho úkonu čestného prehlásenia, nebola spôsobilá zvrátiť závery súdu prvej inštancie týkajúce sa priznania výšky cestovných náhrad, a to z dôvodu, že predložené čestné prehlásenie svojím obsahom nepredstavuje dodatok k uzatvorenej zmluve o výpožičke zo dňa 24.09.2021, ale dohodu o znášaní náhrad medzi žalobcom a požičiavateľom motorového vozidla, tzv. špecifikáciu povinností vypožičiavateľa vo vzťahu k predmetu výpožičky“. Odvolací súd sa aj v tejto otázke v záujme právnej istoty stotožňuje s uvedeným názorom vyjadreným v jeho skoršom rozhodnutí a odvolanie žalovanej ani v tejto časti nepovažuje za dôvodné.

20. Rovnako za nedôvodné považuje odvolací súd odvolanie žalovanej založené na námietke, že jej manželstvo so žalovaným stále trvá, v dôsledku čoho sa podľa žalovanej nejedná o škodu na výlučnom majetku žalobcu a výdavky žalovaného na cestu mali byť hradené zo spoločných prostriedkov. Aj k tejto otázke už odvolací súd zaujal stanovisko vo svojej skoršej rozhodovacej praxi a v už zmienenom rozhodnutí sp. zn. 27Co/64/2025 zo dňa 16.07.2025 k tomu uviedol: „Do bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka nepatrí vec bez ohľadu na svoju hodnotu a je vo výlučnom vlastníctve toho manžela, ktorého osobným potrebám alebo výkonu povolania slúži (porovnaj R 42/1972). Ide o vec, ktorá slúži výlučne iba jednému z manželov a súčasne neslúži aj druhému manželovi, a to ani jeho osobnej potrebe, ani na výkon povolania, ani na jeho podnikanie a ani na iný účel. V danom prípade však žalobca riadne preukázal uplatnenú škodu spočívajúcu v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z bydliska žalobcu do miesta styku s maloletým, vzniknutú porušením povinnosti žalovanej styk žalobcu so svojím synom umožniť a tiež syna na tento styk s otcom pripraviť, pričom vypožičané motorové vozidlo, ktoré na túto cestu bolo účelne využité (zmluva o predaji vozidla je platnou, v konaní nebol preukázaný opak a žalovaná daný právny úkon nenamietala a nedomáhala sa ani relatívnej neplatnosti), slúži na osobnú potrebu žalobcu a z tohto dôvodu je vo svetle § 143 Občianskeho zákonníka vyňaté z režimu bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu. Odvolací súd považoval pre posúdenie uplatneného nároku žalobcu za významné, že podľa súdnej praxe najvyšších súdnych autorít, do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nepatria plnenia vyplývajúce zo zmluvy o výpožičke motorového vozidla uzatvorenej medzi žalobcom a požičiavateľom (porovnaj právne závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/113/1993 (R 71/1994)). Vzhľadom na vyššie uvedené žalobcovi vznikla škoda výlučne v jeho majetkovej sfére, a preto uplatňované nároky (zbytočne vynaložené náklady žalobcu) nemôžu byť predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov podľa ust. § 143 Občianskeho zákonníka. Túto skutočnosť potvrdzuje nielen spôsob užívania dotknutej veci (vypožičané motorové vozidlo) výlučne žalobcom, ale aj skutkový stav preukázaný v konaní, podľa ktorého manželia dlhodobo nežijú v spoločnej domácnosti“. Rovnako v tejto otázke sa odvolací súd

stotožňuje s uvedeným názorom vyjadreným v jeho skoršom rozhodnutí a odvolanie žalovanej ani v tejto časti nepovažuje preto za dôvodné.

21. Vzhľadom na uvedené nebolo odvolanie žalovanej dôvodné ani len čiastočne a odvolací súd preto napadnuté žalovanou napadnuté rozhodnutie vo vyhovujúcej časti potvrdil ako vecne správne.

22. Súd prvej inštancie však nerozhodol správne o trovách konania, keď ako neúspech žalobcu zohľadnil zamietnutie žaloby v časti úroku z omeškania.

23. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

24. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

25. Žalobca bol v konaní úspešný v celej istine (rozdiel 0,01 eur je zanedbateľný) a v časti úroku z omeškania za obdobie odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanej, do zaplatenia. V časti uplatneného úroku z omeškania za obdobie do doručenia žaloby žalovanej žalobca úspech nemal.

26. Odvolaciemu súdu je známe rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1MCdo/1/2004 zo dňa 27.04.2004, v zmysle ktorého „Procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v časti príslušenstva žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať za neúspech v pomerne nepatrnej časti“ podľa ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p., ale za "čiastočný úspech" v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p.". K tomu odvolací súd uvádza, že v tam posudzovanom prípade však bola zamietnutá žaloba v celom uplatnenom úroku z omeškania, ktorého výška po vyčíslení v čase rozhodnutia konajúceho súdu predstavovala cca polovicu uplatnenej istiny a uvedené rozhodnutie reflektovalo právnú úpravu trov konania podľa Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.), ktorá bola účinná do 30.06.2016. Od 01.07.2016 je účinný Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý v súvislosti s právnou úpravou pomerného delenia náhrady trov konania na rozdiel od §142 ods. 3 O.s.p. už neobsahuje pojem „neúspech v pomerne nepatrnej časti“. Ústavný súd v náleze III. ÚS 475/2018 zo dňa 04.02.2021 uviedol, že: „Zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne celkom odchyliť od pravidla pôvodne vyjadreného v paragrafe 142 ods. 3 O.s.p. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 Civilného sporového poriadku nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky“.

27. V prejednávanej veci síce nejde o situáciu, kedy by výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu a je zrejmé, že žalobca mal neúspech v časti uplatneného úroku z omeškania, preto by sa náhrada trov konania mala pomerne rozdeliť v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Napriek tomu odvolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci nie je namieste celkom bez výhradne aplikovať ust. §255 ods. 2 CSP a za použitia čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP sám „dotvoril“ právnú normu riadiac sa pritom kritériom racionálneho zákonodarcu, podľa ktorej v prípade neúspechu strany sporu len v nepatrnej časti možno jej priznať plnú náhradu trov konania. Z tohto dôvodu, a tiež s prihliadnutím na princíp právnej istoty uzavrel, že žalobcovi, ktorý bol plne úspešný v predmetnom spore vo veci samej, pokiaľ ide o istinu a časť úroku z omeškania až do zaplatenia istiny a neúspešný bol len v časti uplatneného úroku za obdobie do doručenia žaloby žalovanej, patrí náhrada trov konania v plnej výške. Zohľadnil pritom aj ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu v obdobných sporoch strán sporu.

28. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku potvrdil a vo výroku o trovách konania zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, a v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).